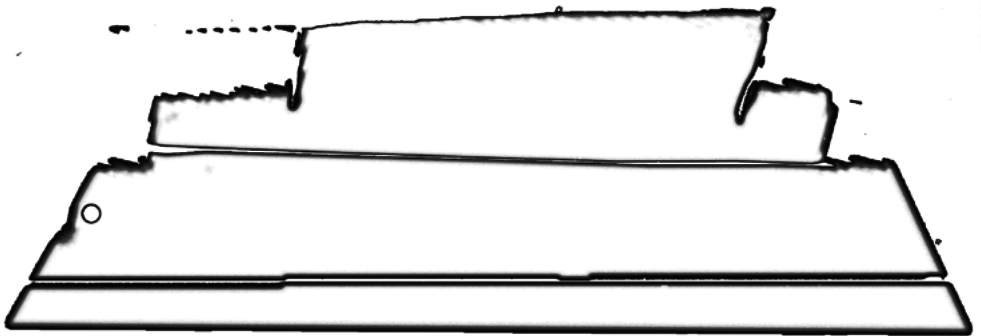

2019

DETAILS WILL
BE OURS

BUS NUTARTA

MARTEN BRJHER, MUDA PAINOVSCHTĖ, IR LAURYNAS ŠKEJGIĖLA, VIKTORIJA DIMEREL, ELŽBIETA JAŠINSKAITĖ,
EDVINAS GRINKEVICIUS, Ieva SRIEVALIŪTĖ, CHINIJUS VANAGAS

We present to you
our zine on
the occasion of the
closure of
the 7th Rupert
Alternative
Education
programme.

Details Will Be Ours

We had prepared a multitude of excellent words: perception, discrepancy, identity, memory, institution, infrastructure and many others which feel more comfortable in dictionaries than they do in interpersonal speech. We would have gladly written them all down and finished everything smoothly, according to canon, but in that precise moment it turned out that the canon itself is incomplete.

We understand that such a position causes certain inconveniences. After all, this text was supposed to help You understand the theme of the event and outline concisely what you would see and hear here – or maybe even allow You to resolve why you came here, even though you could have stayed in at home or in another pleasant place of your choice. Well, nothing came out of that.

When this text had to be reviewed by the institution, the latter also presented a slightly different opinion, but that is always the case with opinions; they are eternally unfinished.

Nonetheless, that presents certain advantages: an unfinished conversation is always diplomatic. Nobody needs to vouch for it, defend every letter, write long explanatory texts, fume and justify themselves. It is enough to nod politely, smile and talk it over later.

Everything here is incomplete in one way or another. So is this text, and its main point is unclear and not summarised.

We invite You, as well, to throw aside all errands for at least an hour, and without completing them, spend some time together.

Participants of the 7th Rupert Alternative Education programme: Maarten Brijker, Milda Dainovskytė and Laurynas Skeisgiela, Viktorija Damerell, Elžbieta Jašinskaitė, Edvinas Grinkevičius, Ieva Sriešliūtė, Dainius Vanagas.

Curators of the 7th Rupert Alternative Education programme: Kotryna Markevičiūtė, Adomas Narkevičius, Yates Norton. Coordinator: Adomas Narkevičius.

Pristatome Jums
mūsų ziną
7-osios Rupert
alternatyvios
edukacijos
programos
pabaigos
proga.

Bus Nutarta

Turėjome pasiruošę labai daug puikių žodžių: suvokimas, neatitikimas, tapatybė, atmintis, institucija, infrastruktūra ir daugybę kitų, kurie daug geriau jaučiasi žodynuose nei žmonių kalboje. Būtume mielai juos visus surašę ir viską sklandžiai pagal kanoną užbaigę, bet kaip tik tada paaiškėjo, kad kanonas yra nebaigtas.

Suprantame, kad tokia pozicija sukelia tam tikrų nepatogumų. Juk šis tekstas turėjo padėti Jums suprasti renginio temą ir trumpai pristatyti, ką čia pamatysite ir išgirsite; o gal netgi leisti Jums atsakyti sau į klausimą, kodėl čia atėjote, nors galėjote likti namuose ar kitoje malonioje vietoje. Ką gi, iš to nieko neišėjo.

Kai šį tekstą reikėjo suderinti su institucija, ši irgi turėjo kiek kitokią nuomonę, bet su nuomonėmis visada taip; jos visada nebaigtos.

Bet tai turi ir savų privalumų: nebaigtas pokalbis visuomet diplomatiškas. Niekam nereikia gulti kryžiumi, ginti kiekvieną raidę, rašyti ilgus paaiškinimų tekstus, pykti ir teisintis. Užtenka mandagiai linkelti, nusišypsoti ir apkalbėti vėliau.

Viskas čia vienaip ar kitaip nebaigta. Šis tekstas taip pat, o jo mintis – neaiški ir neapibendrinta.

Kviečiame ir Jus nors valandėlei mesti visus darbus, ir pabūti kartu jų neužbaigus.

7-osios Rupert alternatyvios edukacijos programos dalyviai: Maarten Brijker, Milda Dainovskytė ir Laurynas Skeisgiela, Viktorija Damerell, Elžbieta Jašinskaitė, Edvinas Grinkevičius, Ieva Sriešliūtė, Dainius Vanagas.

7-osios Rupert alternatyvios edukacijos programos kuratoriai: Kotryna Markevičiūtė, Adomas Narkevičius, Yates Norton. Koordinatorius: Adomas Narkevičius.

Juodraštis Nr. 1:

Pristatome Jums baigiamąjį 7-tos Ruperto Alternatyvios Edukacijos programos renginį.

Viskas čia vienaip ar kitaip nebaigta.

Šis tekstas taip pat nebaigtas, o jo mintis – neaiški ir neapibendrinta. Turėjome pasiruošę labai daug puikių žodžių: suvokimas, neatitikimas, patirtis, atspindys, atmintis, modifikacija, santykiai, ir daugybę kitų, kurie daug geriau jaučiasi žodynuose, o ne žmonių kalboje.

Ir būtume mielai juos visus surašę ir viską sklandžiai pagal kanoną užbaigę, bet kaip tik tada paaiškėjo, kad kanonas yra nebaigtas.

Puikiai suprantame, kad tokia pozicija sukelia tam tikrų nepatogumų. Pavyzdžiui, šis tekstas turėjo padėti Jums suprasti renginio temą ir trumpai pristatyti tai, ką čia pamatysite ir išgirsite; o gal netgi leisti Jums atsakyti sau į klausimą, kodėl čia atėjote, nors galėjote likti namuose ar kitoje malonioje vietoje. Deja, iš to nieko neišėjo. Mums dėl to šiek tiek gaila, šiek tiek ne.

Kai šį tekstą reikėjo suderinti su institucija, ši irgi turėjo savo nuomonę, kuri šiek tiek skyrėsi ir turėjo savo argumentų, bet su nuomonėmis visada taip; jos visada nebaigtos.

Bet tai turi ir savų privalumų: nebaigtas pokalbis visuomet diplomatiškas. Niekam nereikia gulti kryžiumi, ginti kiekvieną raidę, rašyti ilgus paaiškinimų tekstus, pyktis ir teisintis. Užtenka mandagiai linktelėti, nusišypsoti ir apkalbėti už nugarų. Todėl kviečiame ir Jus nors valandėlei mesti visus darbus, ir pabūti kartu jų neužbaigus.

Juodraštis Nr.2:

Pristatome Jums pabaigiamąjį 7-tos Ruperto Alternatyvios Edukacijos programos dalyvių renginį. Nepaisant mūsų tita niškų pastangų, viskas ką čia matysite, vienaip ar kitaip yra „nebaigta“. Šis tekstas, kilus konfliktams ir kūrybinės grupės kūrybinei krizei, taip pat liko nebaigtas, o jo mintis – neišaiškinta ir neapgalvota. Atsiprašome už nesklaidumus. Suprantame, kad šis tekstas galėjo Jums padėti suprasti renginio temą ir mūsų kūrybą, netgi leisti Jums susivokti, kodėl Jūs čia atėjote, kas Jūs esate ir kur eisite renginiui pasibaigus. Deja, mes negalėjome susitarti, kaip turėtų atrodyti nenuginčijamai teisingas tekstas apie mus. Bijo jome sugadinti tekstą. O jeigu parašysime, išspausdinsime, ir paskaitę, nepažinsime savęs? Ar galėsime ką nors pakeisti? Juolabiau, jei tekstą pasisavintų kokios institucijos atstovai, ir kiekvieno žodžio prasmę taptų nekeičiama amžiams. Jūsų nelaimė, tokiu atveju nebūtume galėję išlikti diplomatiškais – tektų ginti kiekvieną raidę, rašyti dar ilgesnius pasiaiškinimo tekstus, pykti ir teisintis. 7-tai Ruperto Alternatyvios Edukacijos programai einant į pabaigą, norime Jus pakviesti nors valandėlei mesti visus darbus, ir kartu pabūti jų neužbaigus.

Pristatome jums 7-tos Ruperto Alternatyvios Edukacijos programos baigiamąjį renginį, kurio metu norime jus supažindinti su programos dalyvių veikla. Nors susibūrėme į šią žmonių grupę atsitiktinai – kiekvienas su atskiru, tik sau pačiam iki galo žinomą kryptį turinčiu projektu, šį savaitgalį veikiame bendrai. To priežastis labiau formali, negu kylanti iš būtinybės (kaip kad dažnai nutinka kultūrą generuojančiame lauke), bet, atrodo, mums kažkodėl pasisekė. Nepaisant to, kad taip ir neradome didelių idėjinų panašumų ir nepateisinome bendradarbiavimo lūkesčių, kažkokiu būdu trumpam susikūrėme tokią patiems neįprastą terpę, kurioje liko erdvės atsirasti kažkam tikro.

Šis truputį sentimentalus faktas, aišku, nėra aktualus pristatant ambicingos institucijos veiklos rezultatus ir nelabai gali pasitarnauti kuriant patrauklią renginio koncepciją, visgi vertiname jį labiau nei bandymus forsuoti bendrą teminį vardiklį. Vidinę tuštumą sužadinančias hipnozes, netolimos Lietuvos ateities vizijas, menininkų erdvės iniciatyvą periferijoje, vidinius prieštaravimus perteikiančią muziką, įšaldytus tautų konfliktus, queer aktyvizmą ir kultūros biurokratų portretus gana sunku sutempti po vienu, mažiau abstrakčiu nei „menas ir politika“ stogu. Bet gal smagu taip užsukus į renginį dėl vieno, netikėtai rasti kažką artimo ir visai kitame?

Esame dėkingi Rupertui už galimybę pasistūmėti darbuose, kurie mums iš tiesų svarbūs, ir džiaugiamės (šiek tiek baiminamės) atverdami savo veiklų procesus publikai. Galbūt tai ir būtų tas vienintelis mus vienijantis dalykas – nė vienas nesame baigtiniame taške? (Kadangi čia tas panašumas ir baigiasi, kviečiame jus atrasti septynis požiūrius į tai, kas nebaigta, ir...

Maarten Brijker (NL), *In my Dreams I stand upon a Void*.

In my Dreams I stand upon a Void is a sound piece exploring different conflicting parts of the self. This is done by exploring different dreamstates through sound and creating a sonic narrative with three musical voices. The work deals with themes of lucid dreaming, anxiety and the subconscious. This contemporary experimental sound piece makes use of field-recordings, voice-overs, music and takes the form of a sound installation.

Maarten Brijker (NL)
(*Sapnuose stoviu prie bedugnės*).

Sapnuose stoviu prie bedugnės yra garso kūrinys, tiriantis skirtingas konfliktuojančias savasties puses. Tai daroma garsu nagrinėjant įvairias miego stadijas ir kuriant trijų muzikinių balsų audio-pasakojimą. Kūrinyje atsiskleidžia sąmoningo sapnavimo, nerimo ir pasąmonės temos. Šiame šiuolaikiniame eksperimentiniame garso kūrinyje panaudoti lauko įrašai, balso įgarsinimas bei muzika, jam parinkta garso instaliacijos forma.

Viktorija Damerell (LT),
At the event Viktorija Damerell (born 1992 in Panevėžys) will host a poetic hypnosis break.

Viktorija Damerell (LT), Renginio metu Viktorija Damerell (g. 1992 Panevėžyje) surengs poetinės hipnozės pertraukėlę.

Dainius Vanaqas (LT), *Museum*, excerpt from a novel – text in the 7th Rupert Alternative Education programme zine; Unfinished Business, excerpt from a novel, audio recording; Why It

is Not Worth It to Read a Book to the End, provocative lecture, 30 min.

The text of Museum directs its attention to the rapidly expanding load of cultural production which makes culture itself repulsive and insignificant. The audio recording of Unfinished Business addresses the viewer and reminds them of things which they have not finished, even though they were or are still planning to. The lecture Why It is Not Worth It to Read a Book to the End presents a search for reasons to not read books. Or to read them halfway. Or not from the beginning. Or not all of them. Or not everywhere. Or not in any random way.

Dainius Vanaqas (LT), „Muziejus“, ištrauka iš romano, tekstas 7-osios Rupert alternatyvios edukacijos programos dalyvių zine; „Nebaigti reikalai“, ištrauka iš romano, garso įrašas; „Kodėl neverta skaityti knygos iki galo“, provokuojanti paskaita, 30 min.

Tekste „Muziejus“ atkreipiamas dėmesys į sparčiai augantį kultūrinės produkcijos kiekį, kuris pačią kultūrą paverčia atgrasia ir nereikšminga. Garso įrašas „Nebaigti reikalai“ kreipiasi į renginio lankytoją ir primena jam dalykus, kurių jis nepabaigė, nors planavo ar tebeplanuoja. Paskaitoje „Kodėl neverta skaityti knygos iki galo“ bus ieškoma priežasčių neskaityti knygų. Arba skaityti ne iki galo. Arba ne nuo pradžių. Arba ne visas. Arba ne visur. Arba ne bet kaip.

Milda Dainovskytė ir Laurynas Skeisgiela (LT), *Fortune cookies*.

“Lokomotif” is a curatorial duo (Milda Dainovskytė and Laurynas Skeisgiela), currently op-

erating in the city of Lentvaris. Organising exhibitions, residencies and art education for the local youth community is a meeting-based practice, which allows “Lokomotif” to connect contemporary art practices with strategies for shaping urban identities and questions the objectives of regional culture policies and their implementation in a specific locale.

Fortune cookies serve as a tool to evoke dialogue and shape its proceedings by employing a symbolic fortune cookie with special directions for the content of discussion. Situated on the desks of persons occupying key positions related to the shaping of local cultural perspective and vision, these hints may become the guidelines of future strategies for cultural policy in the region. Upon extending your hand and mixing up the cookies in the vase you pull out the fateful one. The cracking of such cookies resembles a collection of well-wishing, idioms and predictions of future, intended to inspire the strategies decided by local politicians.

Milda Dainovskytė ir Laurynas Skeisgiela (LT), „Sėkmės sausainėliai“.

Sėkmės sausainėliai – įrankis dialogui prišaukti, formuoti jo eigą pasitelkiant simbolinį sėkmės sausainiuką su specialiomis nuorodomis diskusijos turiniui. Ant kertines pozicijas, susijusias su vietos kultūrinės perspektyvos ir vizijos konstravimu, užimančių asmenų stalo atsidūrusios užuominos gali tapti būsimos kultūros politikos strategijos regione gairėmis. Ištiesęs ranką ir sumaišęs sausinius vazoje išsitrauki lemtingąjį. Tokių sausainių lukštenimas – tarsi atsitiktinių sėkmės palinkėjimų, patarlių ir ateities spėjimų kolekci-

ja, skirta vietinių politikų lemiams strategijoms įkvėpti.

Ieva Sriebaliūtė (LT),
A Black Garden in the Mountains.

A Black Garden in the Mountains is a collection of text excerpts and illustrations, which offers to inspect various conditions that contribute to the dynamics of frozen conflicts within international relations. Identity, collective memory shifts and transformations of everyday systems of meaning are considered the main prerequisite for conflict resolution instead of political power exertion.

The collection pays special attention to Nagorno-Karabakh conflict, which is considered frozen since 1994. The international title of this region – Nagorno-Karabakh – translated from archaic Persian, Turkish and Russian means, literally, “a black garden in the mountains”.

Ieva Sriebaliūtė (LT),
Juodas sodas kalnuose.

Juodas sodas kalnuose yra tekstų ištraukų ir iliustracijų rinkinys, kuriuo siūlomas įvairialypis žvilgsnis į procesus, prisidedančius prie įšalusių konfliktų dinamikos tarptautiniuose santykiuose. Ne politinė valia ir galia, tačiau tapatybės, kolektyvinės atminties bei kasdienybės naratyvų transformacijos laikomos svarbia susitaikymo sąlyga.

Rinkinyje ypatingas dėmesys skiriamas Kalnų Karabacho konfliktui, kuris nuo 1994 m. laikomas įšalusiu. Tarptautinis Kalnų Karabacho pavadinimas – Nagorno-Karabakh – pažodžiui išvertus iš archainių persų, turkų ir rusų kalbų reiškia „juodą sodą kalnuose“

Elžbieta Jašinskaitė (LT), *excerpts from the collection At Your Service, entitled Alien Flora Futura: Sens Abstrait. Paperclips and Checks and Balances*, in the 7th Rupert Alternative Education programme zine; Performance in collaboration with performance artist Kristina Marija Kulinič (LT) Alien Flora Futura: Sens Abstrait, 25min.

At Your Service is a collection of fictional character profiles / stories about civil servants who work in a variety of public institutions. These stories focus on characters that are often at odds with the environment they work in, highlighting a paradoxical relation between the deeply personal and the highly impersonal that, in turn, creates a dysfunctional public institution.

Alien Flora Futura: Sens Abstrait is a performance created in collaboration with performance artist, Kristina Marija Kulinič. The performance takes the text of the same title as its starting point and experiments with the possibilities of creating the presence of a character removed from the world of fiction in which it originally appears.

Elžbieta Jašinskaitė (LT). *Ištraukos iš tekstų rinkinio At Your Service (Jūsų paslaugoms): Alien Flora Futura: Sens Abstrait (Ateiviškoji Flora Futura: Abstrakčioji prasmė), Paperclips (Šavaržėlės) ir Checks and Balances (Patikra ir priežiūra) 7-osios Rupert alternatyvios edukacijos programos dalyvių zine; performansas kartu su performanso menininke Kristina Marija Kulinič (LT) Alien Flora Futura: Sens Abstrait (Ateiviškoji Flora Futura: Abstrakčioji prasmė), 25 min.*

At Your Service (Jūsų paslaugoms) yra trumpų

pasakojimų rinkinys apie valstybės tarnautojus, dirbančius įvairiose valstybinėse institucijose. Literatūriniai pasakojimai pabrėžia disonansus bei kylančius paradoksus tarp veikėjų asmenybių ir institucinės aplinkos, kurioje jie veikia. Per pasakojimus išryškėja tokių paradoksų keliami įtampa, kuri prisideda formuojant neveiklią viešąją įstaigą.

Alien Flora Futura: Sens Abstrait (Ateiviškoji Flora Futura: Abstrakčioji prasmė) yra performansas, sukurtas kartu su performanso menininke Kristina Marija Kulinič. Jis atspindina nuo to paties pavadinimo teksto ir eksperimentuoja su galimybėmis kurti veikėjų kitų akivaizdoje išeinant už literatūros ir teksto ribų.

Edvinas Grinkevičius (LT), *Queer For Sale*.

Queer For Sale (work in progress) is an artistic action employing the imagery of the artist’s alter ego – drag persona Querelle to comment on the expanding problematic of appropriation and exploitation of queer culture. It has been realised in collaboration with designer Mindaugas Gavrilovas.

Edvinas Grinkevičius (LT), *Queer For Sale*.

„Queer for sale“ (eskižas) – akcija, atliepanti stiprėjančią queer kultūros apropiavimo ir eksploatavimo problematiką, pasitelkiant autorios alter ego – drag personas Querelle atvaizdus. Akcija įgyvendinama bendradarbiaujant su dizaineriu Mindaugu Gavrilovu.

MAARTEN BRIJKER

dream journal entry: 6th may
2018

I open my eyes slightly. Complete darkness, a void. My body feels weak, heavy. I remember I fell. At first very slow. It took very long. I remember, I was laying in my bed. Twisting and turning. My room not fully dark, dimmed. Street light came in through the window. The light of my phone staring at me. I scrolled stories on autopilot, an infinite stream that kept me somewhere else. I felt anxious and restless. Craving for comfort. I remember I plugged my earphones in. Crisp sounds enter my ear. High frequencies tingle my scalp. Caring whispers brush my skin. I still feel restless, but my eyelids feel heavy. My mind fighting to keep control, yet my body becomes more and more heavy. I'm in a hypnagogic state.

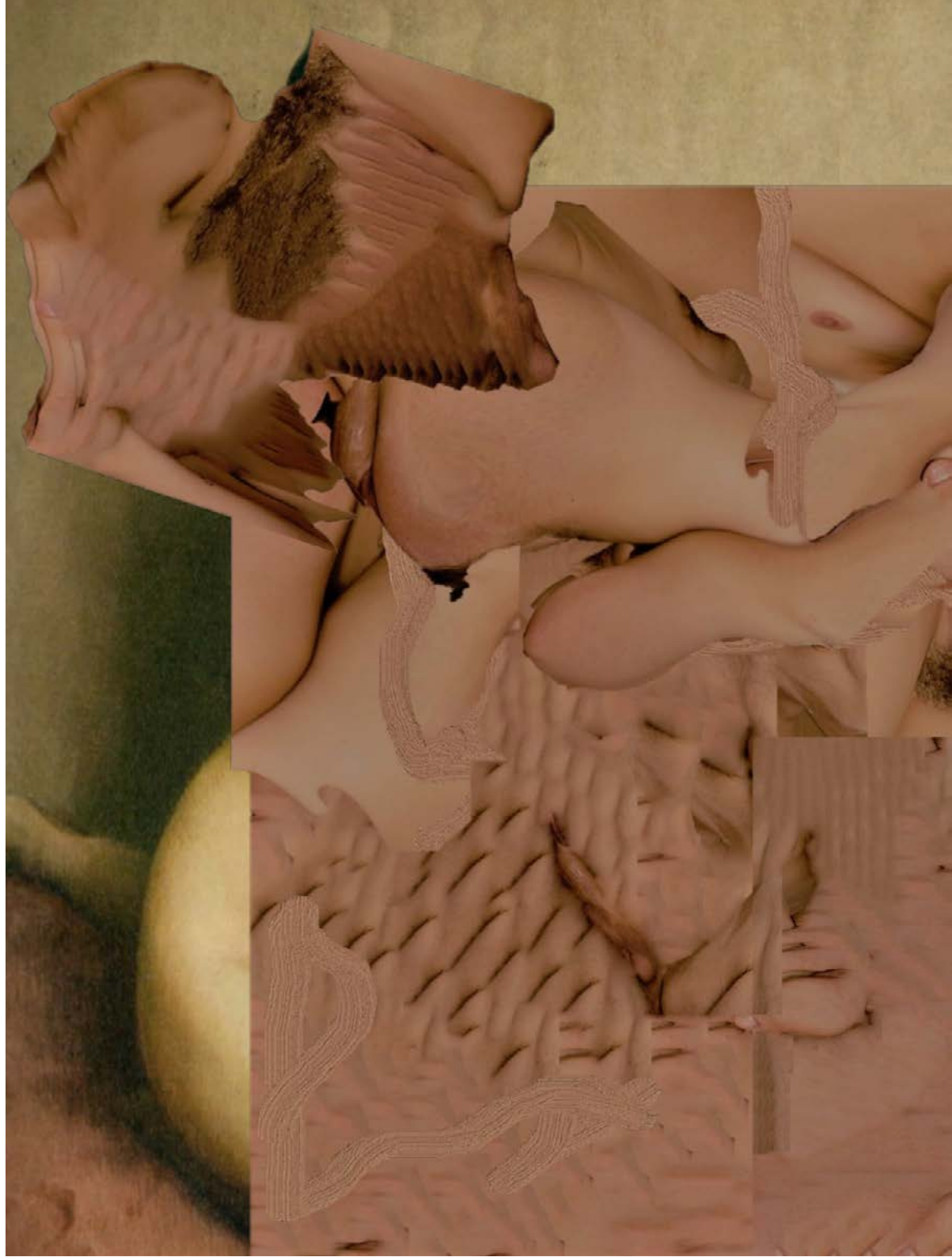
Then, my room gradually went from dimmed to completely dark. And the bed became liquidy. Very slowly, almost unnoticeable, I feel my body sinking through the bed which is turning into slime. I sink further and heavier, in between awake and falling asleep. My mind is still buzzing somewhere in the distance, desperate for control. I remember, I seem to be stuck in a falling-state. Not falling, but not stable at the same time. Then, the bed breaks and my eye-lids close fully. I start falling down great distances in lightspeed. My heartbeat fastens, my breathing quickens, my body sweating. I fall through complete darkness. I tumble and I jolt, and the darkness around me seems to narrow onto me. I feel like I'm being choked and something presses my skin. As the falling accelerates more and all sensations near my threshold, I suddenly hit something and stop falling..

I open my eyes. Complete darkness, a void. My body feels weak, heavy. It hurts. I float in this void, with nothing under me and nothing above me. There is no direction, I'm completely paralysed. I can't move and it feels like something is watching me. This void vibrates like a wet subconscious. An undefinable pounding frequency, pressing on me. It's hard to breath. I gasp for air, but I can't get much. This void feels wet and I feel like drowning. I hear a sound coming from somewhere, far but omnipresent around me. Three eerie tones. Dark tones, metallic and resonating. It feels like I heard them before. It feels like these tones have been with me for all my life, but only now I consciously hear them. Three unpleasant tones repeating in an infinite loop. Sometimes they stop and I feel lighter. But then they come back

again, over and over again. They haunt me, these unresolved tones. They seem far away at first, outside of me. But then they appear closer and closer. Flashes of instagram stories I watched earlier, shoot through the void. A stream to somewhere else? Yet, they also make me anxious. I would like to get away from this darkness, someplace light and carefree. I'm scared, but I whisper, I hum a song into the void. ...something growls back to me, aggressive and sharp. I silence.

Those eerie tones take me over. They crawl through every pore of my skin. I feel empty yet filled. Paralysed, without any sense of control. I feel the void closing down. Pressing on me. Something watches me. I feel its presence. A black shape forming in the darkness. But before I can see, what it is. ∴ I wake up.

Viktorija Damerell

Imagine your lips on your neck.
A collage from the series that accompany
the session of poetic hypnosis, 2019,
viktorijadamerell.com

*Įsivaizduokite savo lūpas ant
savo kaklo.*

Koliažas iš serijos, lydinčios
poetinės hipnozės seansą, 2019,
viktorijadamerell.com

Dainius Vanagas Muziejus

ištrauka iš rašomo romano

2

Tau pasidaro nuobodu: darbas, namai ir pramogos. Neblogai, bet ne puiku. Tu nori suteikti savo gyvenimui bent šiek tiek svaigulio ir neapibrėžtumo, todėl nusprendi nueiti į muziejų. Seniai buvai, ir nors nesi didelis gerbėjas, tvirtai tiki, kad būtent įvairovė ir platus akiratis suteikia žmogui pilnatvės jausmą.

Tu svarstai, į kokį muziejų nueiti. Senieji tavęs netraukia, ten kabo dideli paveikslai, portretai, peizažai, nekeliantys jokių įspūdžių, jie tau nekalba, nors tu, žinoma, pripažįsti jų vertę, o taip, tu jų neišmestum į upę, jei gautum dovanų, bet iš principo tau jie buvę nebuvę. Aišku, jie gražūs, ir tu niekuomet nieko panašaus nenutapytum, bet kad ir kaip ilgai į juos spoksai, nematai nieko daugiau, išskyrus formas, techninę meistrystę, spalvas ir pastangas.

Tu atsimeni: kadaise lankeisi šalyje, kurios muziejuje kaba moters paveikslas šiek tiek perkreiptu, šiek tiek besišypsančiu veidu. Išskyrus dailės ekspertus ir tuos, kuriems patinka dailės ekspertai, niekas nežino, kuo

šis paveikslas ypatingas. Plika akimi to nematyti – kaip ir milijonų tavo supančių bakterijų. Bet tu žinai, kad bakterijas neplika akimi tikrai pamatyti, o kaip dėl paveikslo ypatingumo? Nepaisant to, šios moters, aristokratės, avantiūristės ar tarnaitės vardas žinomas visame pasaulyje.

Jei kas nuvyksta į tą šalį, būtinai skuba į ją pažiūrėti. Ir tu skubi. Ir nusivili, nes patiriami pojūčiai neatitinka šį paveikslą gaubiančio žinojimo; realybė nepakankamai reali. Tu juk esi matęs gerokai puikesnių, įdomesnių, sudėtingesnių paveikslų, bent jau tau taip atrodo. Tik jie ne tokie žinomi, ne

kiekviename meno vadovėlyje atspausdinti – taigi ne tokie geri. Ir tu ne toks geras.

Bet tu, žinoma, nesiginčiji – tai veikiausiai puikus paveikslas. Ką ten puikus – tobulas, nepriekaištingas, Vakarų kultūros perlas. Tiek daug apie jį prirašyta, ir tu skaitei, ir visa tai turėtų daryti įspūdį.

Bet nedaro. Todėl reikia fotografuoti, reikia, kad ir kiti fotografuotų, kad pasakotų ir dalintųsi, taip drąsindami vienas kito pastangas ir susilpnindami abejones.

Tu, be abejo, neišdrįstum pasakyti, kad tokie darbai nieko verti, ypač draugams girdint, ypač rinktinėje kompanijoje – nes esi išsilavinęs žmogus, turi laipsnių, ir puikiai žinai, kad ne viską išmanai ir supranti. Bet tam, kad taip galvotum, drąsos nereikia – ir tu galvoji. Todėl ne, į senus muziejus tu neisi. Tu gyveni šiandien ir norėtum kažko, kas į tavo irgi kreiptųsi iš šiandienos.

Taigi nusprendi eiti į šiuolaikinio meno muziejų.

Pasirenki vieną iš tunto, užsimeti palta ir iš aukšto nužvelgi savo kolegas, kurie praleis eilinį nuobodų vakarą su alumi ar serialais. O tu ne. Tavo vakaras nebūtinai bus įdomesnis už jų – užtat kitoks.

Uždarai biuro duris ir atidarai galerijos. Nusiperki bilietą. Štai – remi meną, šaunu. Įeini į pirmąją salę, pasisveikini su prižiūrėtoju. Ant sienos kaba smulkios nuotraukos, pasilenki arčiau – linijos, taškai ir skiautės. Pasilenki prie lentelės

– „Broken sentences“. Visi koliažai panašūs, o tai, kuo skiriasi, tau neatrodo reikšminga. Tolėliau matai daug senų magnetofonų, iš kurių sulipdyta maždaug dviejų metrų ilgio ir trijų metrų pločio siena. Visai gražu, visai nyku. Eini toliau.

Ant sienos sukabinti didžiuliai juodi lapai, kuriuose švyti auksinės kardiogramos, kai kurios itin gyvos, kai kurios itin mirusios. Pavadinimas – „Sapnai“. Šalia pakabinta menininko – tokio ir tokio – dosjė ir meno kūrinio pristatymas. Tu bandai skaityti, iš tiesų bandai, bet: *sapno persiliejimas su patirtimi ją*

1

transformuojant, sapnas kaip pamatinė tikrovės sąlyga, judantis laikas... Eini į kitą salę.

Tamsu. Šviesa sklinda tik iš kelių palubėje sukabintų ekranų. Juose skinami vaisiai – obuoliai, vynuogės, persikai, pomidorai. Nerodoma, kas skina – matai tik rankas, jos raško, raško, raško. Tu stovi keletą minučių bandydamas įtikinti save, kad šis vaizdas hipnotizuoja ir užburia savo ritmika, tačiau tau nepavyksta, nes niekas tavęs neužburia. Susirandi kūrinio aprašą, pasišvieti mobiliuoju telefonu, kad galėtum įskaityti. Vadinasi – „Biorobotai“.

Tu įeini į kitą patalpą. Pasisveikini su prižiūrėtoju, o tada nudžiungi, nes pamatai žiūrova. Ligi šiol atrodė, kad vaikštai čia vienas, bet gi ne: prie paveikslo stovi sukumpęs vyras ir įdėmiai stebi. Taip įdėmiai, kad net pavydu. Tu irgi norėtum taip susikaupti, taip susidomėti, ir tu, dievaži, stengiesi, tik kad neišeina. Pasisuki į arčiausiai esančią instaliaciją – ji pagaminta iš diskotekų rutulio, tačiau jo stikliukai meta ne įprastą beformę šviesą, o atlenktą didįjį pirštą. Visur ant sienų ir grindų mirguliuoja fako formos blyksniai. Tu pasižiūri į pavadinimą – „I don't dance“. Ir vėl ilgas koncepto pristatymas, kurio tu tikrai neskaitysi, nes „You don't read“.

Kiek toliau matai didelę dėžę, ant kurios pridėta smulkių objektų. Eini arčiau, bet už nugaros išgirsti bildesį. Atsisuki ir pakraupsti – vyras, stovėjęs prie paveikslo, dabar guli parvirtęs ant žemės. Tu pasileidi jo link, šauki prižiūrėtojui, kad šis skambintų

greitajai, tačiau šis net nepakyla iš savo vietos, tikras galvijas. Tu atsitūpi prie vyro ir pamatai į tave dėbsinčias ledines akis. Manekenas, ant kurio užrašyta – „Viewer“. Pastatai jį atgal į vietą ant hidraulinio keltuvo. Mjo, šitas geras.

Kitoje salėje randi dar penkis kūrinius. Praeini juos šiek tiek greičiau nei pro pirmuosius.

Antroje tu nebeskaitai pavadinimų.

Trečioje imi dairytis į telefoną.

Ketvirtoje imi nebesidairyti į kūrinius.

Penktoje pamatai kažką, kas krenta į akį, bet nespėji nė mirktelti, kaip iškrenta.

Penktoje išsikrauna telefonas.

Šeštoje ieškai rozetės ir dėl to šiek tiek užtrunki.

Septintoje eini nunarinęs galvą, tau ima atrodyti, kad neapibrėžtumo tavo gyvenime jau pakanka. Su salių prižiūrėtojais nebesisveikini, burna išdžiuvusi.

Aštuntoje atsiduri prie laiptų, vedančių į kitus muziejaus aukštus ir korpusus. Ne, tu ten neisi, tau gana. Sugrįši kitąkart. Kaip dažnai keičiate parodas, klausi kasoje dirbančio darbuotojo.

Kas savaitę, sako jis. Dažniau nenorime, kad lankytojai turėtų daugiau laiko apžiūrėti.

Tu uždarai muziejaus duris ir tau taip gera, taip gera,

kad norisi šokti.

Milda Dainovskytė ir Laurynas Skeisgiela

Sėkmės sausainėliai

„Lokomotif“ – tai kuratorių duetas (Milda Dainovskytė ir Laurynas Skeisgiela), šiuo metu veikiantis Lentvario mieste. Parodų, rezidencijų, meno edukacijos jaunajai vietai bendruomenei organizavimas – tai susitikimais grįsta praktika, kuria „Lokomotif“ jungia šiuolaikinio meno praktikas su miesto identiteto formavimo strategijomis, kvestionuoja regionų kultūros politikos siekius bei praktinį jų įgyvendinimą konkrečioje vietoje.

Nors erdvė kultūrinėms praktiškoms regionuose iš pirmo žvilgsnio atrodo neprisodrinta ir atvira iniciatyvoms, nuo pat „Lokomotif“ veiklos pradžios ėmė ryškėti įtampos, ne tik apsunkinančios išorinės kultūrinės iniciatyvos įsiliejimo procesus, bet ir atskleidžiančios gilesnes profesionalios kultūros vadybos integravimo problemas. Profesinį dialogą veikia patirčių kontrastai, liečiantys platesnį kultūros supratimą ir pojūtį. Regioninėse kultūrinių veiklų organizavimo platformose stokojama kompetencijų turinio formavimo procesams.

„Lokomotif“ inicijuojami susitikimai ir pokalbiai – tai procesas, kuris negali turėti baigtinės formos. Jų rezultatas nėra akivaizdus, tačiau jis tendencingai kuria erdvę patirčių akumuliacijai, gali sėti klausimus ir daryti įtaką būsimiems sprendimams.

Sėkmės sausainėliai – įrankis dialogui priešaukti, formuoti jo eigą pasitelkiant simbolinį sėkmės sausainiuką su specialiomis nuorodomis diskusijos turiniui. Ant kertines pozicijas, susijusias su vietos kultūrinės perspektyvos ir vizijos konstravimu, užimančių asmenų stalo atsidūrusios užuominos gali tapti būsimos kultūros politikos strategijos regione gairėmis.

Ištiesęs ranką ir sumaišęs sausainius vazoje – išsitrauki lemtingąjį. Tokių sausainių lukštenimas – tarsi atsitiktinių sėkmės palinkėjimų, patarlių ir ateities spėjimų kolekcija, skirta vietinių politikų lemiamoms strategijoms įkvėpti.

Sėdime prie rudu laminatu padengto stalo, jo išlenktos formos įspėja apie jėgos pasiskirstymą bei iš anksto formuoja mūsų laikyseną. Minkštų kėdžių kojos remiasi į dekoratyviai margintą raudoną plytų spalvos kilimą. Ant plastikinių langų palangės veši baltos orchidėjos. Trakų pilies įkvėptus impresionistinius paveikslus, lydėjusius mus ankstesnių susitikimų metu, matome ir čia. Kaip ir dažnai sutinkamos karpytos snaigės ir kiaušiniai languose, taip ir šie istorinių naratyvų rudimentai drobėse, mus ir vėl verčia jausti. Tradiciškai tokie susitikimai prasideda vaišėmis. Stiprus saulės šviesos pluoštas krenta ant mūsų atsineštų, į spalvoto stiklo indą subertų sėkmės sausainių.

Elžbieta Jašinskaitė

PAPER CLIPS

The man is in his late fifties. In his early days, he were the type to be called a fine young man, a man of excellence, such a sport. But time went by, and youth, excellence and sport have all waned to become secondary qualities, now he simply took up space that he believed he was entitled to. For one, he took up some of the finest rooms available and used up quite a lot of stationary supplies, exceeding the average share of paper clips per person. Rumours say, that was

his reason for success in the civil service. But mostly, others believed, he had just the right amount of charisma for his superiority to remain unquestioned, while at the same time not getting on the nerves of some of the more ambitious figures. Why, he was an experienced survivor – Governments, reforms, minister cabinets, they all came and went, yet he stayed behind, and ploughed on, using paper clips to keep it all afloat.

And yet, he always made sure that he was very busy, yes, very busy. Busy all the time. The busiest man in the planet, busier than any manager who ever lived and relentlessly managed. The first rule of good management – your time is precious. The difference between the mysterious artist, who, in fact, never does anything, and the manager, who also, in

fact, never does anything, lies in the level of detail each graciously bestows upon you. The artist is always elusive, that's where his (or her) mystery lies. He (or she) would say something so vague and so imprecise, you wouldn't know what hit you. The manager, on the other hand, is specific. He is explicit about what he does at which point. But the manager is stingy, he gives you only one detail and never enough time. He is too busy to tell you the rest. He says "I have to be in a meeting at 5pm." His phone rings. "Excuse me, I must take that". He takes the call, and then says "yeah, yeah, mh, yeah" several times. Drops the receiver, returns back to you and says "So where was I? Oh yeah, so I have to be at a meeting at 5". Someone he knows passes by, so he turns to greet him (or her, but let's admit it – it is rarely a her) and exchange a series of "how are yous, will you be there tonight etc.". Returns back to you "so as I was saying, I have a meeting at 5.". He receives another call.

The situation repeats itself. He returns back to you. "I have a meeting at 5."... He starts checking his notes, then the phone rings again. Really, my guess is that such people have as an alarm clock on for every 5 minutes, just to pick up the phone and say "yeah, yeah, mh, yeah".

The situation is endless, and after losing all hope of a proper conversation, you fill the rest of "I have a meeting at 5" with content for days and even weeks to come on the same basis: there are meetings, there are people, there are problems, there are situations. Except that there are none. There is only this one, but it involves more drama than anyone can take. A busy civil servant is somewhere in between the artist and the manager. He likely has a degree in social sciences or humanities, so artistic elusiveness and the relativity of space, time and everything in between is a familiar concept. He (or she) likes to indulge in it. Yet running the State is somewhat like running a business – the public demands rigour and responsibility. So the busy manager tactics are applied in full force. The result is uncanny. He (or she, yes this phenomenon is not limited to one sex only) appears to be busy by limiting the time spent on a single interaction, while at the same time, remaining mysterious about the actual reason for doing so. No details and no explanations. Our dear no longer fine and young man, a big fan of stationary supplies, was the best at this.

Elžbieta Jasinskaitė

Time and again, each of us has come across a character whom annoys us so much, we cannot do anything, but let go and rejoice in their presence.

An advisor at the department for schools at the Ministry of Education and Science, she came to express her opinion on the forthcoming reform. As far as she was concerned,

to greet his mother on the stairs, and each time he saw the minister on TV, drunk or sober, he would raise his glass in salute, *maladie* the government, *maladie*. It was the filthy journalists, they had been paid to bring him down. She knew, it was plain jealousy. Who wouldn't want a great yellow brick road, 6 metres wide, leading up to their summer house in the middle of a forest reserve? The EU funds under priority axis number 8 (promoting social inclusion and combating poverty) were well spent. The Minister was a wizard, the wonderful wizard of Change.

The speech draws close to an end, she casually glances over the rest of the people in the room. Many of her colleagues are here. They define what incompetence stands for. She proceeds to the table with snacks and coffee. To avoid anyone's gaze, she directs her attention to empty spaces on the walls. Her stride is slow, as if she were a museum visitor. Judging by the numbers of civil servants flocking around the table, you would think the snacks were a fine dining experience. She looks at the finger food sandwiches, must watch her figure. Takes one. It is a generous bite, which is why she has difficulties in making sure it stays in, rather than out her mouth. Crumbs and butter comfortably display themselves across her lips, sticking to her dark red lipstick. She suddenly spots the Minister, attempts to hide the fact that she is eating. Unfortunately, she says Good Morning and spits out the remnants of that tiny sandwich. The suppliers clearly did not follow her instructions. It was indicated in the technical agreement – sandwiches had to be 3x3 cm in size, not 5x5. Naturally, shame and anger follow the incident, but she suppresses these feelings. She suppresses all feelings. All she lets out is a nervous squeamish giggle. Her cortisol levels rise, this man is superior in every way. She feels sweat underneath her white shirt. Should have gone to the bathroom, applied more perfume to mask the smell.

ALIEN
FLORA
FUTURA:
SENS
ABSTRACT

this conference on current education issues (title: The Education of Tomorrow. The needs and challenges for 21st century schools) was not so much about the future, as it was about today. She really had to let the minister know how much she supported him and how much she, really, admired his courage. The Minister was the most talented politician she knew. Never mind the time when he was accused of spending public money on renovating his mother's home, which also included a new paint job for the five-floor stairway in a 70s Soviet apartment bloc. The neighbours must have appreciated the change, because Vasily, the alcoholic who lived on the first floor with his wife Tania, begun

In she comes, proud and glorious about herself. She spent a good amount of time this morning doing her hair. It wasn't worth it, because it looks just as plain as it does on any other day, but what does she know, no one would even think of telling her. The conference room is full, she struts down the side towards the front to make sure that everyone can see her. Oddly enough, she also stays close to the wall, almost squashing herself against it and sliding down like an overgrown beetle. That is to make sure that she is not disturbing anyone. Except, like every insect species known to man, she is. She touches her long thin blonde hair incessantly, perhaps every 10-15 seconds, putting several thin hairs behind her ear. She subtly bends her head, as she does so, the chin moves out forward and the ear to her side. Each time the chin moves, the skin on her face stretches, eyebrows lift and her expression acquires a properly staged melodramatic look. It is impossible not to notice her presence, she's just there, shifting and transforming by the wall.

not follow her instructions. It was indicated in the technical agreement – sandwiches had to be 3x3 cm in size, not 5x5. Naturally, shame and anger follow the incident, but she suppresses these feelings. She suppresses all feelings. All she lets out is a nervous squeamish giggle. Her cortisol levels rise, this man is superior in every way. She feels sweat underneath her white shirt. Should have gone to the bathroom, applied more perfume to mask the smell.

Oddly enough, the Minister had already been stimulated by the strong scents of peonies, roses and hibiscus trailing behind her. He could sense the pleasantly invigorating scent from afar, and merrily fluttered towards her as if he were a gentle bee chasing a flower. The description on the perfume box said their meeting was a story about two lovers, enjoying their affection on the streets of Paris. The magic of the city enchants them, arouses passion, and ignites lust and desire. *Mon Paris Floral* is an enchanting and passionate love story. Except this is the conference room, and someone right behind them is having a conversation about education quality and the school evaluation process. Or they're pretending to have this conversation as they eagerly eavesdrop on each other to gather evidence on who is talking about what and who is the other person in the conversation. Mostly, they complain about how incompetent are the teachers, the school headmasters, the parents. The children are the worst of them all.

Elżbieta Jasinskaitė

CHECKS AND BALANCES

During that time she had many meetings to attend. Accounts had to be taken care of, then some other accounts, also situations had to be mitigated, with money-laundering schemes all over the place, she was responsible, in some part, to maintain an official position that all accounts were in order. Opportunists and profiteers were put to their place, investments were, hopefully, bringing returns, and ministry officials were all keen to do their jobs righteously. Public money was being well-spent. Long live the Republic, long live the State, long live the People and long live whatever else is Good on this filthy planet.

Yes, some things are good. But how do you tell them apart from the bad ones? Do you trust your own guts that are, by now, pretty used to fast food and excessive amounts of cheapest coffee, or do you remain on the safe side and take authority figures seriously? Except that there isn't a single one who hasn't done something stupid. We are all sinners, we are. So it's relative to the circumstances we're in. That's what Mrs. M. liked to think in such times

when situations had to be mitigated and accounts were clearly not in order.

As far as Mrs. M. was concerned, the reports had to be good enough to be submitted to Higher Authorities and that was all. A report is like a confession: actions need to be justified in accordance to official doctrine, a. k. a. ideology. Call it whichever but it certainly has moral ground. It is about the Good. Goes something like:

Sinner: Forgive me, Father, for I have sinned.

Priest: You will be forgiven, if you truly repent for your sins. Those in power are merciful, generous and kind. But first, I must know, how is it that you have sinned.

Sinner: I have received a certain amount of money to help the People. I promised to lift them out of poverty, to foster economic growth, to decrease unemployment, to invest in health and education, to promote gender equality, to protect the environment, to bring justice and prosperity, to protect their wellbeing.

Priest: Yes, I can see that you have promised a lot. Please, tell me about your deeds.

Sinner: From the very first day, I did everything in my power to decrease unemployment. I gave the money to those who were in power to generate more jobs – the ones, who owned factories, who owned joint stock companies, who knew how to produce goods and provide services, who had many friends and acquaintances. They all took the money in good faith and generated jobs but they said the People could not perform them for they had no education. So I did everything in my power to improve education. I gave the money to those who were in power to provide education – the headmasters, the rectors, the deans, the academic advisors. They all took the money in good faith and improved education but they said education was not enough, for the People were too poor to wait for its future rewards. Then, I did everything in my power to fight poverty and social exclusion. I gave the money to those who were in power to help – the government departments for social services, the heads of institutional care, the heads of charity organisations, the monks and the nuns in the poorest of parishes. They all took the money in good faith and helped the poor, but they said there would be no justice for these People for the rich did not respect the law. So I did everything in my power to enforce justice. I gave the money to those who were in power to bring the rule of law – the judges, the prosecutors, the head policemen, the attorneys. They all took the money in good faith but they said there will be no justice until the People fear for their health. So then I gave the money to those who were in power to provide health – the hospital administration, the clinics administration, SPA resorts and wellness centres for long-term health. They all took the money in good faith and provided health, but they said there would be no health until the environment was full of pollution. And then, I wished to give all the money to those who were in power to better the environment, but there was no money to give anymore. So I have promised to do many things but have succeeded in none. Judge me if you will, I only wish forgiveness.

Priest: I see. But why did you not consult your advisors before giving all the money away?

Sinner: I asked for advice, but they told me the People should not be trusted because they behave like brutes, without honour nor responsibility.

Priest: And you believed them?

Sinner: I was afraid. And now, I have no money left anymore and I can no longer proceed to serve the Good. But please, let me prove my abilities to serve the Good, as you, father do every day.

Mrs. M. knew full well about the misdeeds and the mishaps of both the (civil) servants and the masters alike, but unfortunately, there was little she could do to prevent that. She was only responsible, in some part, to maintain an official position that all accounts were in order. This report gave her night sweats.

Indeed, it were closer to truth to admit that Mrs. M. embodied a schizoid mix of austerity and kindness, so distinct amongst women who unexpectedly find themselves in a position of power. They performed duties, unceremoniously thrown at them at every instance of their waking lives, and that was all there was to it. And now, having never climbed the ladder, having eternally sat there listening in passive submission, demonstrating nothing but meek humility and the work ethics of a slave, she had to shine firm conviction, you know, she was now a figure of authority.

7-osios Rupert alternatyvios edukacijos programos dalyvių žinias

**7-osios Rupert alternatyvios edukacijos
programos dalyviai** Maarten Brijker, Milda
Dainovskytė ir Laurynas Skeisgiela, Viktorija
Damerell, Elžbieta Jašinskaitė, Edvinas
Grinkevičius, Ieva Sriebaliūtė, Dainius Vanagas.

**7-osios Rupert alternatyvios edukacijos
programos kuratoriai** Kotryna Markevičiūtė,
Adomas Narkevičius, Yates Norton.

Koordinatorius Adomas Narkevičius.

Zino ir renginio grafikos dizaineris

Mindaugas Gavrilovas

(Studio Cryo)

Rupert veiklą dalinai finansuoja

Lietuvos kultūros taryba.

Rupert alternatyvios edukacijos

programą remia Vilniaus

savivaldybė, Rupert labdaringos

vakarienės svečiai ir kiti rėmėjai.

Tiražas: 200 vnt.

Zine of Rupert 7th Alternative Education programme participants

Participants of the 7th Rupert

Alternative Education programme

Maarten Brijker, Milda Dainovskytė
and Laurynas Skeisgiela, Viktorija
Damerell, Elžbieta Jašinskaitė, Edvinas
Grinkevičius, Ieva Sriebaliūtė, Dainius
Vanagas.

Curators of the 7th Rupert

Alternative Education programme

Kotryna Markevičiūtė, Adomas

Narkevičius, Yates Norton.

Coordinator Adomas Narkevičius.

Zine and event designer

Mindaugas Gavrilovas

(Studio Cryo)

The activities of Rupert are

partially funded by Lithuanian

Council for Culture.

Rupert Alternative Education

Programme is supported by Vilnius City

Municipality, guests of Rupert benefit dinner

and other sponsors.

Edition of 200 unit.

RUPERT,

